

ע"פ 44941/02/16 - מתן ניומן נגד מדינת ישראל - עיריית ירושלים

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 44941-02-16 ניומן נ' מדינת ישראל - עיריית ירושלים

בפני	כבוד השופט משה יועד הכהן
המערער	מתן ניומן
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל - עיריית ירושלים

פסק דין

לפניי ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (כבוד השופט פ' שטארק) מיום 4.2.16, שבה נדחתה בקשת המערער לבטל פסק דין שניתן נגדו ביום 9.12.15 בשל העדר התייצבות, מחמת שכחה.

בית המשפט ביסס את החלטתו על הנאמר בר"ע 418/15 **בוקשטיין נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים 14.8.85) מפני כבוד הנשיא שמגר, לפיו שכחה אינה אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של רשלנות וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. באותה החלטה צוין כי מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך שהמשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם ולא יתפתח או יתרחב נוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול שיש בו כדי להעמיס על הקופה הציבורית ועל בתי המשפט. באותה החלטה נאמר עוד "**מי ששכח יישא בתוצאות שכחתו ולא הציבור בכלל ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרכו ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון בעניין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו**".

במהלך הדיון בערעור שלפניי אישר המערער כי בניגוד לנטען מפיו בבקשה לביטול פסק הדין, נמסרה הזמנה למועד הדיון ביום 31.5.15 במסירת הזמנה לאמו בכתובת הרשומה במשרד הפנים ואין המדובר בהודעה טלפונית שנמסרה לו ולא היה סיפק בידו לרשום את מועד הדיון. אמנם בפי המערער טענות שונות לגבי כך שבשל מעבר דירה משולש ובשל שירות מילואים והצורך להשלים פערים בלימודיו, פרח המועד מזיכרונו. כמו כן לטענתו נדחה הדיון שלוש פעמים לפני כן, פעם ביוזמת התביעה ופעמים ביוזמת בית המשפט. וגם זה טעם שלא לזקוף לחובתו את השכחה. בנוסף לטענתו בפיו טענות טובות כנגד שני דוחות החניה עליהם נסב הערעור. הדוח הראשון ניתן לדבריו ברחוב שמואל הנגיד בירושלים במוצאי שבת וזאת בניגוד לנוהל האכיפה שפרסמה העירייה. באשר לדוח השני המתייחס לחניה ברחוב וולך, טען כי על אף שהוצגו במקום תמרורי אין חניה, הרי שהוא חנה ברחבת חניה באופן שלא הפריע לכלי רכב אחרים במקום. בנוסף טען לגבי מבנה אותו רחוב שעולים אליו מעל מדרכה מוגבהת ועל אי סימון של קווקוו אדום לבן על גבי קירות רחבת החניה.

על פי הוראת סעיף 130 לחסד"פ, בית המשפט שהכריע וגזר את דינו של הנאשם בעבירות מן הסוג הנדון, רשאי לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין, אם ניתנו בהעדרו "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

המדובר בשני שיקולים נפרדים שאינם חייבים להצטבר, כדי להצדיק את ביטול ההחלטה השיפוטית שניתנה בהעדר.

באשר לאגף הראשון של המשוואה לא מצאתי פגם בהחלטה שלא לראות בשכחה גורם המצדיק את ביטול גזר הדין. בית המשפט קמא ציטט בעניין זה את הלכת בית המשפט העליון בפרשת בוקשטיין. יוטעם כי במקרה הנדון לא דובר כפי שנטען תחילה על ידי המערער, בהודעה טלפונית, אלא בהזמנה כתובה שהומצאה כדין לכתובתו הרשומה.

בנסיבות אלה ועם כל הרצון להבין לליבו, המשמעות של קבלת נימוק מן הסוג האמור, בין מטעמי מילואים ובין מטעמי מעבר דירה ולחץ לימודים או מכל טעם דומה, תביא לכך שמערכת המשפט תצטרך להתאים את עצמה לכושר זיכרון של המתדיינים בפניה ולאופן שבו הם רושמים או לא רושמים דיונים אליהם הם מוזמנים והתוצאה תהיה בוקה ומבולקה וקריסה מערכתית.

מעבר לכך ועל אף שבית המשפט קמא לא נדרש לכך, בחנתי אני אם אכן נגרם למערער עיוות דין וזאת אף במשקפיים של סיכויי הערעור, ככל שהמערער היה מוכיח את טענותיו. ככל שמדובר בקנס החניה שניתן במוצאי שבת ברחוב שמואל הנגיד, מכתב העירייה מיום 7.7.14 שהמציא המערער, אינו מצביע על מדיניות אי אכיפה במוצאי שבת, אלא מתייחס לשבתות וחגים. מועדים אלה נקבעים על פי ההלכה היהודית ולא נסתרה הטענה כי המשיבה מקיימת אכיפה גם במוצאי שבת וחג באזורים מסויימים. בעניין זה יש לזכור כי המערער חנה במקום האסור בחניה ובעצירה משום שהוא חוסם נתיב אחד של הרחוב שיש לו שני נתיבים. מדיניות האכיפה של העירייה בשבתות וחגים מעבר לשיקולי העסקה של עובדים שיום השבת הוא יום המנוחה שלהם, מבוססת גם על שיקולים תעבורתיים שכן התחבורה הציבורית אינה פועלת בימי שבת וחג בשכונות היהודיות של העיר. לעומת זאת, במוצאי שבת וחג כשמדובר ברחובות מרכזיים שבהם מתחדשת התחבורה הציבורית יש טעם באכיפה שתמנע הפרעה לתחבורה זו ולכלל התחבורה באותם רחובות המשמשים גם כאזורי מסחר, בילוי ומגורים.

באשר לאיסור החניה ברחוב וולך שאליו מתייחס המערער בדו"ח השני, מהתמונה ת/2 שהוגשה לבית המשפט קמא מיום 17.10.13 עולה שמדובר ברחוב או בדרך ללא מוצא שבכניסה אליה מוצבים שני תמרורים האוסרים את החניה. כל טענותיו של המערער לגבי מצב התחזוקה של הרחוב והגישה אליו ואי סימון קווקוו אדום לבן על הקירות אין בו כדי להכשיר את המעשה. מעבר לכך, הטענה שהעירייה מזרימה את קנסות החניה לקופתה ולפיכך יש לה אינטרס מוגבר לאכוף איסורי חניה באזורים שונים, לאו טענה היא. מדובר בהוראת חוק ברורה וככל שהמערער מבקש לשנות סדרי בראשית בעניין זה, הדרך לכך היא באמצעות פעולה במישור הציבורי ולא באמצעות הפרת החוק.

אשר על כן, הערעור נדחה.

עם זאת, לא מצאתי בנסיבות להטיל על המערער הוצאות.

המזכירות תשלח עותק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ו' ניסן תשע"ו, 14 אפריל 2016, בהעדר הצדדים.

חתימה